

ПЕРЕДПЛАТА на „БУКОВИНУ“

в Австро-Угорщині: на цілий рік 16 кор.,
на пів року 8 кор., на чверть року
4 кор., на місяць 1 кор. 50 сот.
в Росії: на цілий рік 8 карбованців, на пів
року 4 карб.
в інших державах: на цілий рік 32 фр.,
на пів року 16 фр.

Передплата на „Буковину“ разом із
тижневником „Руска Рада“

на цілий рік 18 кор. (вгд. 9 рублів або 34 фр.)
а на пів року 9 кор., вгд. 4-50 р., або 17 фр.
Поодинокі числа 10 сотиків.

БУКОВИНА

Виходить кождої середи, п'ятниці і неділі.

Редакция, адміністрація і експедиція

„Буковина“

в Чернівцях ул. Петровича ч. 2.

Ч. телефону 176.

Адрес для телегр.: „Буковина — Чернівці“.

Оголошення приймає ся по 20 сот. від стрічки. „Надіслане“ по 40 сот. від стрічки. При частійших замовленнях відповідний рабат. Рекламний неопечатаний вілний від порга. Рукописи звертає редакция лише на попереднім застереженем і залученем відповідної поштової. В справах редакційних можна устно порозумівати ся що дня від 9—10 рано і 2—3 по пол. крім неділі і свят.

До характеристики москвофільства.

(Москвофіль про москвофільств. — Особа посла Куриловича. — „Величавая русско-народная манифестация“).

Полемика, яку українські часописи привнедені вести з москвофілами, не призначена на те, щоб може переконати де-кого з них, щоб завернути їх на правдиву дорогу. Де розумові згляди уступили місця янїчарській ненависті до свого рідного, де інтерес конаної партії каже хватати ся якого небудь способу задля продовження життя, там всякі докази і виводи будуть стратою часу, оповіданем казки глухому. Що до сего немає у нас жадної ілюзії. Коли ж мимо того ми уважаємо потрібним говорити про сю недугу, то робимо се, щоб вказуванем на москвофільські принципи властиво-ж на повну безпринципність, розкриванем тактики, характеристикою діячів звертати увагу нашого загалу на грозячу небезпеку й подавати оруже для її побороування. Отже найліпшим і найуспішнішим средством до тої цілі єсть подаване відзивів самих москвофілів про себе, об'єктивне реєстроване їх подвигів по можности їх власними словами. Такі докази мають те за собою, що не допускають жадного сумніву і жадної відповіді з противної сторони.

На сей раз ми подамо поперед усього характеристику москвофільства першої половини XIX. ст. словами самого-ж таки москвофіла д-ра Свеніцкіого, який, правда, інтелігенцією та етикою переріс своїх однодумців о ціле небо. „Галичани — пише він в своїй праці п. н. „Обзор сношеній карпатской Руси съ Россіей въ I-ую половину XIX. в.“ — не будуть інтересувати ся рускою (великорусскою) літературою, тільки славянофільскою журналістикою Аксакова, Хомякова, Погодіна, Каткова і Данилевского. Вони не будуть звертати увагу на руский народ та його потреби, тільки стануть займатися інтересами російського правительства та православної ерархії з їх ставово бюрократичними стремліннями. В сумі того виступить як найбільше ворожо проти культурно-національного розвитку рідного краю, видаючи в українській і місцевої літературі та в південно руским умовам руху „польську інтригу“ в цілі роздроблення та знищення поняття „одна великая и недѣлямая Русь“. Формалізм славянофілів та їх карпато-руських однодумців не міг дати иншого результату, як боротьбу в обороні форм і понять замість живої народної праці. І так сей свѣтотгляд і се стремління одної часті карпато-руської суспільности не тільки не мати-муть якого будь визначного успіху, але й не стануть навіть сильним звоном, яке лучилоби культурно національні стремління обох Русей. Що більше, вони викличуть в народній малоруській або т. зв. українофільській партії 60-их років загальну ненависть як до старорусів так і до Росії взагалі.

Таким чином „об'єдинителі“ в дійсности стануть найзавзятішими „роз'єдинителями“ культурних стремлінь та інтересів руских племен“. Так пише москвофіль про „культурну“ працю москвофілів I-ої половини XIX ст. Чи можна що иншого сказати про москвофілів II-ої половини, або про иніших, „обновленіх“, до втворення яких причинив ся немало сам др. Свеніцкіий? Чи поклик до скинення аристократизму й зближення з народом можуть мати які небудь успіхи, коли рівночасно виступати меть ся проти рідної мови й національно-культурних питомостей того народу, коли освітньо-політичну працю Українців побороувати меть ся яко „польську інтригу“ проти „єдинства“ Руси, як се чинить инішнє москвофільство? Відповідь на отсі питання нехай нам дасть сам др. Свеніцкіий, який в змаганю до праці для добра „карпато руского“ народа мусів зійти ся і фактично зійшов ся з українськими робітниками. А инші „об'єдинителі“ остали ся „роз'єдинителями“, як се показують події останніх часів.

Одним з таких „об'єдинителів“, але дуже цікавого сорта є посол Курилович. Що се за птиця сей пан посол і радник судовий з Риманова, найліпше видно з відкритого письма сніжкокого організаційного комітету, оголошеного в „Ділі“. Довідуємо ся з него, що хоч п. Курилович був яких вісім дят начальником суду в Риманові, та протс мало хто знав, що там є який судія Русин. Ані в жаднім товаристві ані взагалі в політичній житю теперішній пан посол не брав ніякої участі. Яким же чином виаванзував на заступника руского народа в соймі і державній Раді? Сніжники Русинам захотіло ся мати раз свого посла, то й мусіли поставити кандидатуру чоловіка, якогось і правительство і Поляки не побороували, бо Сніжичина темний кут, а в додатку на половину замешкалий Поляками. Таким вигідним чоловіком був п. Курилович, що тільки завдяки случаєви і своїй безбарвности вийшов послом до сойму. При виборах до державної Ради заявив ся комітет з 35 мужів довіря обох партій і тільки більшістю одного голосу порішив кандидатуру Куриловича. Мимо того Українці додержались лояльно компромісу, тим більше, що п. Курилович заявив, що буде належати до однопільного руского клубу в парламенті. Коли склалася відома афера Маркова й Глібовицького, політична організація сніжних Русинів вислала до свого посла телеграму підписану головою, містоголовою і чотирма членами, (двома Українцями і двома „старорусами“) з виразним жаданем, щоб п. Курилович не виступав з руского клубу. Сю телеграму вислав п. Курилович до канцелярії „Рускої Ради“ у Львові, а сам по славним „айце і мордобитію“ скликав щось около 20 людей виключно з своєї партії і оголосив, що виступає з руского клубу. Що більше: допис телеграфічно бар. Беклови, що нарід, який він заступає, не є ані „ukrainisch“

ані навіть „ruthenisch“, але „russisch“! Гарно, але ще не кінець. Рівночасно вислав п. Курилович листи до „Українців“ з оправданем, що він привнедений своєю начальною організацією до такого кроку, однакже зявляє публично, що він „духом і душею і серцем належить до снільного клубу і з ним далше буде трудитись“. Що ж ви на отсе? В яким свѣтілі представляєт ся заступник „галицьких русскіх“? Та для нас найважніша консеквенція, яку так гарно і слушно висувала сніжкока організація з поступку посла Куриловича. „Такий висказ вашого таки чоловіка — звертаєт ся вона до москвофілів — що нїби-то повинне ся вашим повелінням, а рівночасно признає слушність нашій народній політиці, віддає честь нашим правдивонародним репрезентантам (а тим самим осуджує виступ ваших послів авантюристів) і бе чолом перед нашою народною ідеєю, се поки-що велика, превелика для нас супроти вас моральна сатисфакція. Подбаємо одержати також і реальну сатисфакцію“.

Посол Курилович належить, як бачимо, до дипломатичного відділу „галицьких русскіх“ бо є між ними також вожди з ресорту міністерства війни, які вправді самі не пруть ся до битви — як і годить ся вождям — за те додають відваги рядовим, в сїм случаю під'юдженом мужикам. До таких вождів належить, видно, посол Глібовицький, бо де тільки він по'явиться, там мусить зчинити ся битва. Так було в Сереті, так склало ся дн. 25. с. м. на вічу в Галич. „Галичани“ так пише про се: на вічу „поставили замішани і бійки; жандармерія мусіла кілька разів іти до атак. Але врешті маса народа просто здавила українську сарапчу, скинула її навіть головою з „замкової гори“, чебила страшно обох українських послів, особливо Льва Бачинського; вони оба (з п. Евг. Левицьким) — протравивши соромно битву і видержавши на своїх плечах народну кару, віддали ся під ескортою жандармів“. Се всьо оповідує орган хуліганів розстріленим друком і називає „величавою русско-народною манифестацією“. Не диво, коли відтак пише на закінчене, „що в нашій народі живе ще добрий русскій дух, що наш нарід постоїть за честь руского імені...“ Чудово!

Промова посла д-ра Кирила Трильовського в державній Раді 22-го липня 1907.

(Кінець).

А тепер короткими словами розкажу про оден процес, що дотикає моєї особи (тут розказана нашим читачам звисна історія процесу д-ра Трильовського

Табулярні добра і двірські обшари на Буковині.

Розвідка д-ра В. Дутчака

(Кінець).

Міродайні для виміру сталих податків фактичні основи й предмети податку укладають ся і можуть після закона укладати ся й вказувати ли ш після катастральних громад, які обнимають територій політичних громад і двірських обшарів; відповідно до того повинности податкової вказують також власті тільки на основі катастральних громад — ніколи на основі політичних громад або обшарів двірських — инішими словами: приписують їх тільки при катастральних (податкових) громадах.

Але-ж політичні громади мають право приписувати і побирати лиш такі додатки до податків, які припадають на предмети положені в границях громади; значить ся предмети податку, що знаходять ся в границях двірських обшарів, мусять остати ся свободні від наложєня додатків громадських.

Тому однак, що не було, як згадано, жадних вказів тих предметів податку свободних від додатків до податків, мусів заряд податковий оглянути ся за відповідним средством помічним, щоб удержати ту свободу від додатків до податків.

Цікаво, що таке средство найдено в картах посіданих вказів табулярних.

Фінансова дирекція в Чернівцях видала іменю податковим і евіденційним урядам поученє, що всі посілості заведені в буковинську табулю треба в засаді уважати двірськими обшарами, і відповідно до того поручила урядам евіденційним заложити спеціальні карти посіданих всіх тіл табуляр-

них і вести їх евіденцію, а урядам податковим розпорядила не побирати в засаді жадних громадських додатків від посілостей вказаних в тих „табулярних аркушах“.

Відповідно до попередних виводів нема жадного сумніву, що отсі поученя й розпорядки фінансової дирекції не мають жадної законної підстави.

Оперта на сих розпорядках практика податкових властей при зборі громадських додатків, а від 1. січня 1906 також при стяганю додатків шкільних, є для фінансів і без того небогатих політичних громад на Буковині в найвишнім степені шкідлива.

Наслідком сеї нещасливої практики податкових властей що найменше шеста часть теперішніх тіл табулярних, які обнимають не належні до двірських обшарів посілості та панські передше шинки й гостиниці, є від громадських і шкільних додатків неправдо збільшена, отже поношенє тих додатків громадських, що і при дуже низьким обчисленю, виносять з 100.000 К. річно, звалене неправдо на членів сільських громад.

Але погляду фінансової дирекції про обшари двірські придержуєт ся, на жаль, також практика політичних властей на Буковині.

Наслідком того справленє наведеної практики податкових властей автономічними властями стало ся, коли вже не цілком неможливим, то на всякий спосіб дуже тяжким, бо пієла пануючого, заступленого консеквентно також ц. к. Трибуналом адміністративним погляду на вступне питає, чи якийсь обшар двірський існує, мають рішати не автономічні але політичні власті (Будв. ч 1532. 1882 р.) а якраз політичні власті на Буковині уділяють ав-

тономічним таким відомостий, що всі посілості заведені до табулі належать до обшарів двірських.

Наслідком сеї хибної практики адміністративних властей осягнули власники табулярних дібр нараз штучним способом звільненє від громадських додатків для своїх посілостей заведених в ґрунтові книги, які ніколи не були домініальними, переносючи їх, на жаль свободно, кождої хвилі до табулі.

Не можна поминути і сеї обставини, що двірські обшари нового права в протиположности до двірських обшарів предвиджених в громадскім уставі з 24. цвітня 1859, є в порівнаню з обовязками політичних громад що-до будови доріг, запомоги убогих, удержання шкіл, значно упривілейовані.

Отсі дуже цінні привілеї прислугують наслідком описаної практики адміністративних властей не тільки властивим двірським обшарам, але також, очевидно неправдо, тим складовим частям тіл табулярних, які до двірських обшарів зовсім не належать, розумієт ся, на шкоду громад політичних.

Але й поминаючи се, стілько разів неслухним вказаний погляд адміністративних властей на Буковині, який твердить, що тіла табулярні в двірські обшари — одно й те саме, веде на слушний роздробленя дібр табулярних і повстаня на них осад до таких консеквенцій, що противорічать ясному змістови закона.

З постанов §§ 19 і 20 закона о двірських обшарах на Буковині виходить, що зміна територій двірського обшару наслідком зміни публичних тагарів може наступити тільки на основі спеціального розпорядку краєвого правительства або краєвого виділу.

і селянина Войчука о обиду маєстату, ніби-то поповнену словами: „Я ще буду руським королем, а Вовчук моїм заступником“.

Загалом довгих моїх висновків короткий зміст такий, що міністер судівництва, д-р Кляйн, не має в Галичині ніякої влади, Судові урядники в Галичині знають лише одного міністра судівництва, а єсть ним пан Тхуржницький у Львові. (Окляни: І галицький намісник. Се два міністри!) Коли він з них задовольний, коли вони точно сповняють його довірчі поручення, то можуть нічого не бояти ся а ексцеленція, д-р Кляйн, не має їм нічого до розказу. Мої панове! Ми мусимо однак зробити раз кінець тим невинним обставинам!

Мої панове! Мені не ходить о мою личну кривду, бо що значать ті 8 днів арешту супротив місяців і років вазниці, які мусили знести мої брати, руські селяни, задля тенденційних засудів по галицьких судах, супротив тих потоків крові, яку пролило в інтересі шляхтичів. Треба вже раз розпочати отверту і сміливу боротьбу з тим нещастям і я надію ся, що я в сій палаті знайду багато щирих, свободолюбних людей, щоби сю боротьбу вести з успіхом! (Браво!). І ніхто не возьме мені за зло, коли я ту боротьбу зачну рішучим жаданем, щоби всі наведені вище факти безпородно розсліджено і винуватців безумовно потягнуто до відповідальності. Ми ждемо еще до осінньої сесії, а коли до того часу нічого в сій справі не зробить ся, то ми хопимо ся острійших способів.

Мої панове! Коли розважить ся всі ті галицькі бреди і коли загляне ся в очі зблизку всім тим безправствам, то справді в неоднім повстає якесь святае обурення і гнів тогді, як чує ся тут солодкі запевнення приязни і любови зі сторони шляхотських кондотірів польського клубу (признане). Моїм висновкам могли би вони з деякою підставою хіба лише те противставити, що на щасте не всі судейські урядники в східній Галичині є такі, о яких я щойно говорив. (Посол д-р Евген Левицький: Але більшість!) Ще не справджене, але правдоподібно. Я з тим поглядом згоджу ся, але замічу одно: чесних і самостійно думаючих суддів тримає ся здалека від всяких політичних пресесів карних, а коли-ж деякі взагалі оказують за багато самостійності, то їх попросту поминає ся при аванзі.

Але панове шляхта трактуєть нас ще иншими словами. Вони кажуть: „Чого ви, Русини, властиво нарікаєте на гнет у Галичині? Чи-ж не бачите, що роблять з нами Прусакі в Познанщині?“

Позвольте однак, панове, але на мій погляд се занадто шубравська аргументація. Чи ж можна увільнити убійника лише на тій основі, що він поклякне ся на се, що третій замордував аж двоє людей? (Потакуючи). Безправство остане все безправством, без огляду на се, де і хто його поновляє. Як би панове-шляхта і їх помічники, мали таку власть як Прусакі над Польками в Познанщині або Мадяри на Словаччині, то вони нам ще ліпше заграли би. „Коби свиня роги мала, тоби цілий світ поколола“ — каже наша пословиця. Мої панове! прийдіть ви до галицького сейму і придивіть ся там сим панам! Там вони цілком не так олохо смирні, як тут, в парламенті!

Мої панове! Послідніми днями почув я в польській пресі у Галичині голос, на який ми мусимо тут зреагувати і се роблю я іменем руських послів. Ого „Gazeta kołomyjska“, львівська шляхотська газетка, в цілій серії статей, під заголовком „Ситуація по виборах“, обговорює відносини в Коломиї і Коломийщині та з'осібна обговорює можливість хлоскої революції на Покуття. Опираючися на факти, що в коломиїським виборчим окрузі голосувало на мене і на о. Войнаровського 30.000 виборців, ся газета вводить, що „я є в тім окрузі оправданим диктатором, та заведу моїх виборців там, де схожу“. На думку сей

газети, спокій, що панував в часі вибору, не був заслугою властей, але виключно, моєю, бо я, певний своєї перемоги, мав наказати спокій. Ясна річ — пішло далше та газета — що др. Трильоский, як схоже то похвально тих 30.000 виборців так само солідарно до діла, до якого схоже по думці своєї програми. А та програма, програма радикальної партії, має обіймати безпощадну боротьбу на соціальним і національним полі, при чім не виключене насильство і тероризм. Ті 30.000 виборців — каже та газета — є готові на оден знак свого проводира до нелегальних вчинків. Звідки однак ся газета знає, чи я є готов до нелегальних кроків? Все те має бути — по словам тої газети — Дамокловим мечем, що повис над иншими партіями і націями на Покуття. Намальованши так страшні образи, автор сеї інспірованої статі кличе всіми голосами всі можливі власті на поміч, кличе поліцію, апелює до судів, аби не тримали ся надто „формально“ букви закону, (Слухайте! — Посол Фраймліх: Аби не давали ся тероризувати через закон! Сміх) — аби все карали з подвійною строгістю, щоби в той спосіб переконати населення, що над ними висить караючий закон. А весь той крик починає ся тоді, коли докруги найбільший лад і спокій!

Сю статтю дословно повторив „Czas“, орган краківських станчиків, що є тубою рішачою, галицьких кругів. Від себе звертає він увагу властей на сю статтю, що вже само по собі значить дуже багато, бо-ж се орган ір. Потоцького, намісника краю.

Часопис руска „Діло“ справедливо назвала авторів сих елюкубрцій „Кровожадними псами“. Справді! псами є ті, що жаждуть крові своїх руських співгромадян. Але не їх сила — вивести з рівноваги наші спокійні, добре дисципліновані і з'організовані маси. Наша вся провинна, що ми добре з'організували ся, вели ся спокійно і побили! Так буде і на будуче, а заті панів Мойсє, Гурки, Сеніцького і компанії, що стоять дуже близько до „Gazet i Kołomyjskiej“, стануть рішучо без успіху. Натомість задачею парламенту і правительства є властям політичним, а особливо судам вказати їх властиві межі та відняти їм охоту від махінацій, закровних „Gazet-ок Kołomyjskiej“.

Тепер зрозумієте, панове, чому ми з усіх сил противимо ся і найменшому вилученню Галичини. Балачкою о любови і приязни не дамо ся зепиткати. Нашу любов маємо тільки для руського і всякого иншого, робучого люду, а не для гнобителів народних! Панам-шляхті можемо повторити лише слова польського поета:

Bo gdzie krzywdą fundamentem,
Tam gmach ninawiśc stawia!

Коли-ж ті шляхтичі і їх помічники тішать ся очевидною протекцією австрійського правительства, то я, як член укр. рад. партії і як вірний син мого, українського народу, не можу мати довіри до сего правительства. Тому іменем укр. рад. партії і іменем цілого руського клубу заявляю, що будемо голосувати против бюджетної провізорії! Проч зі шляхтою! Проч з її рабами! (Олески і грауляції).

Політичний перегляд.

Скликане буковинського сейму.

Як довідуємо ся буковинський сейм крайвий зіїде ся 16-го вересня. Сесія буде тривати чотири тижні, підчас якої всі законопроекти, які не одержали цісарської санкції, знова будуть переглянені і відповідно до вказівок центрального правительства змінені. В сім напрямі вже почала ся робота крайового виділу. Після дальшої інформациї займе ся сейм в першій лінії питанням санації

оселі, що в останніх 10 літах повстали на многих двірських обшарах сторожинецького повіту, а й до инні не могли дотичні власті завести тут якийсь порядок.

З попередних висновків слідуєть отей

Оконечні заключенія:

Табулярні добра і двірські обшари на Буковині постали наслідком особливих публично-правних відносин, що панували на Буковині перед виданем патенту з 7. вересня 1848; по виданю патенту остали ся ті особливі правні інституції головню для того при житю, бо тільки при їх помочи задержано багато привілеїв шляхти з минулого часу.

Але сї інституції дізнали в практиці компетентних властей такого значного, закону без сумніву не відповідаючого розширення, що через се поважно загрожений господарський розвиток політичних громад і санація комунальних відносин на Буковині.

Коли-ж зважити, що направлене неладу, який повстав через ту практику, незвичайно тяжке, бо правно-конститутивних знамен названих інституцій правних не можна вже на певно усталити, не може підпадати жадному сумніву, що животіне обговорення много правних інституцій, т. є табулярних дібр і двірських обшарів на Буковині вже певно не дуже довге.

краєвих фінансів, почім прийдуть на денний порядок реформа виборчого закону до сейму, до рад громадських, закон пропінатційний, закон рентовий і закон дотичний знесення рогаток. Телеграма з Відня потверджує сї вісті. Небавом появить ся цісарске скликаюче писмо.

Угорська коаліція.

Угорщина країна вічних кабінетних криз. Кожному відомі кризи за Куена Гедерварого, Тісі, Фаєрварого, з котрих остання закінчила ся тим, що коаліція, зложена з трох партій угорського парламенту, переняла правительство. Вже тоді поважні політики помахували головами на такий неприродний склад, містичий в собі радикалів з рамені партії незалежності і клерикалів з так званої народної партії, якої провідниками є граф Зіхі, теперішній міністер а latero, і Франц Раковскі, віцепрезидент палати послів. Всі три партії зєдинились до спільної роботи, партії, які передом завзято поборювали ся; тепер наступив розем, доки кабінет не сповнить свою задачу, що офіційно було заявлено. Однак за кулісами все боролось одно сторонництво проти другого і загарбувало одно другому тільки ґрунту з під ніг, кілька лише удало ся. Найвпливовіші місця обсаджувало сторонництвом Кошута, або графа Андраші, сторонників Раковського та графа Зіхі претеровано. Така „приязнь“ між трома сторонництвами Кошута, графа Андраші і графа Зіхі, не могла довше тривати і як на се вказують часописи, небавом коаліція розпадесть ся, або буде складати ся тільки з двох партій.

Партія народна Зіхого вже від довшого часу не може поладити ся з партією незалежності, яка має вплив в цілїм краю своєю чисельністю а також через то, що з її дна головню рекрутують ся урядники на найважніші місця. Коаліція заострилась зараз же через одну обставину. В Нарі-Каролі відбували ся на днях вибори посла до палати послів. Клерикальна партія народна сподівалась з певністю провести свого кандидата в парламент. Але завдяки терору зі сторони сторонництва незалежності і всяких надужит адміністрації перепав кандидат партії народної, а вийшов послом незалежниць Пал. Се обурило членів партії народної і вони наипрають до як найкоршого виступу з коаліції. Особливо посол Збарай агітує між своїми одномишленниками за виступом. В часописі „Alkotmany“ пише Збарай: „Ми — не робимо casus belli з того, що місця старших жупанів обсаджують ся людьми других партій та що товсті уряди по міністерствах позабирали люди приналежні до инших партій. Ми терпіли наділане павшалами органів партії незалежності, з яких творено почесні гонорари для сівпартійників; не завидуємо незалежницям і того, коли вони побіч політичних синекур порозбирали між себе теплі місця ще й по банках, газівнях і асекраційних товариствах. Не граймо комедії. Нехай партія незалежності обійме правительство і, коли може, найпереве свою програму в діло: а як ні, то най заявить отверго, що на се за слаба або вона абі цілий народ. Людова партія не сидить на двох стільцях. Вона при декларациях із 1848 р. не робить політики в душі угоди з 1867 р. Вона не заперечує права існуючого делегаций, запевнюючи собі там рівночасно місця. Вона не удає львівської, тоді як сї провідники пишуть і промовляють проти короля й династії. Вона не несе в одній руці святого попелу (Текеїго і Ракового), тоді, як другу простягає по відзначення. Наша терпеливість має границі, а як она увреть ся, тоді виступимо з коаліції, а тоді покінчить ся заосмотроване по публичних урядах і по банках, покінчатъ ся субсидії і відзначення, бо ми ще не забули воювати“.

Розходить ся ту ще о гадку графа Зіхого та Раковського і коли она дасть своє робо, тоді партія народна виступить із коаліційної звязи. Граф Зіхі зложить тоді свій портфель міністра а latero, а Раковскі свій чин віцепрезидента палати послів. Однак думають часописи, що може прийти до того, що Раковскі з своїми одномишленниками — числом 15 — виступить з коаліції, а граф Зіхі з прочими п'ятнадцятьма остане на дальше в її звязи і його партія злиє ся з партією графа Андраші. Одно однак ясно, що виступ хотьби лише частини партії народної з коаліційної звязи викличе немале вражінє в краю і захвтає поважно цілим кабінетом, тим більше, що опозиція проти кабінету збільшить ся. Поборюють міністерство національності, поборюють його Хорваті, тепер же до них прилучить ся народне угорске сторонництво.

Провідники партії незалежності заявляють зовсім голосно, що їм не доведеть ся плакати по поводу виступу з коаліції народної партії. Відносини між обома сторонництвами були від самого початку нездоровими і немирними — каже Беля Барабас. Инший знов голос каже, що воно було „ба зле, аби партія Зіхого не виступила з коаліції“.

Ціла ситуація прояснить ся аж з кінцем вересня, перед скликанем палати послів. До тоді мусять народне сторонництво рішати ся, чи йому можливо працювати рука в руку з Кошутівцями, чи слід йому піти власними стежками.

Соціалістичний конгрес в Штутгарті.

На міжнародний соціалістичний конгрес, який відбував ся в Штутгарті від 18-го до 24-го с. м., зібрало ся около 1000 делегатів всего цивілізованого світа. Се перший інтернаціональний соціалістичний конгрес, що відбув ся на німецькій землі, тай то не в Берліні, осередку прускої реакції, яка могла

Дятого через поділ або відпородане поодиноких комплексів посілости належачих до двірського обшару не можуть бути змінені аж до виданя наведених розпорядків крайової власті і крайового виділу ані просторний анем двірського обшару ані зверхнічі управління і тягарі, що наліжжали до його попередних власників. Як передтим, так і на дальше мають первісні власники двірських обшарів виконувати виключно самі належні доних зверхнічі управління не тільки на остачах в їх власності комплексів, але й на посілости фактично виділеніх з двірського обшару, за те з другої сторони мусять поносити з власного маєтку кошта місцевого і поліційного заряду та будови доріг припадаючі також на фактично виділені посілости.

В таких случаях однаке представляє практика зовсім инший образ.

Нові посілости, що повстали через поділ або парцеляцію двірських обшарів, трактуєть ся по відписаню і перенесеню в ґрунтові книги вже наслідком самої чинности уряду ґрунтових книг не яко приналежності двірських обшарів, протинно втягаєть ся їх на рівні з предметами податку належними до звязи з громадою до поношеня громадських додатків.

Коли-ж розходить ся о заспокоєне видатків на поліцію і місцевий заряд, припадаючих на ті нові посілости, то їх не заспокоюють ані політичні громади ані двірські обшари, значить вони спадають на власників тих відділених ґрунтових комплексів.

На такий нелад нарікають зовсім слушно

ставляти делегатам різні перепони, — але в Штутгарті, столиці Вюртемберґу, держави звисної ізза своєї політичної свободоловності. Конгрес отворив представник міжнародного соціалістичного бюро, Ван дервельд, а Бебель привітав зібраних іменем німецької партії соціалдемократичної. Председателем конгресу вибрано нім. посла Зінґера і намічено такий порядок нарад: а) Мілітаризм і міжнародні конфлікти. б) Відношене між політичними партіями та професіональними спілками. в) Колоніальне питання. г) Іміграція й еміграція робітників. д) Жіноче право голосування.

Дискусія про мілітаризм і міжнародні конфлікти перейшла межі, зазначені в порядку нарад, та розвинулася у загальну дискусію про патріотизм, національне питання та відношене робітничої класи до нього. Конгресови предложено до рішення три резолюції в сій справі. Резолюція Бебеля заявляє, що війна є наслідком конкурентних змагань про світовий торг та систематично піддержуваної неприязни між народами; робітничий клас є природним ворогом війни, соціалістичні послі повинні поборювати узброєна та не признавати державі військового бюджету; демократична організація війська дає найповнішу запоруку против заціпної війни; коли ж загрожує війна, то робітники й їх послі повинні всіма силами старатися, щоби найвідповіднішими способами перенести вибух війни, та щоби вже розпочату війну як найскорше покінчити. Резолюція францускої делегації висказує гадку, що солідарність є першим обовязком пролетаріату й соціалістів; вони повинні уладити національну й міжнародну акцію для поборювання війни всіма способами, як парламентарною інтервенцією, публічною агітацією, загальним страйком і повстанням. Відомий французький антимилітарист, Ерве, предложив резолюцію, в якій домагається, щоби соціалістичні партії не допустили до війни, проклянувши народне повстання й військовий страйк, який треба би перевести сям способом, що резервісти кинули би ради війська. Ні одна з тих резолюцій конгрес не прийняв. Осібна комісія виставляла новий проект резолюцій, прийнятий серед протестів прахальників Ервего на повнім засіданні конгресу. Ся резолюція висказує, що боротьбу проти мілітаризму треба вести як найбільш інтензивно, одначе тактику в сій боротьбі полишається до вибору кожній нації; обставини, серед яких працюють соціалістичні партії поодиноких держав, є так різноманітні, що конгрес не може вказати всіх однакових постановов про спосіб поборювання мілітаризму. Сама ся резолюція, як компромісова та стремляча до заспокоєння загальними фразами існуючих на конгресі принципальних противенств, не представляє більшого інтересу. За те цікавіші є деякі голоси в дискусії. Особливо ярко зазначились у ній промови Ерве й Бебеля.

В генеральній дебаті, мотивуючи своє внесення, викладав Ерве, що вітчизна є тільки дійною коровою для капіталістів та мачухою для пролетарів, які не потребують ізза неї розвивати свої голови. „Моя агітація є покликком остеререження для німецької соціальної демократії, щоби виповнила свій обовязок супроти „інтернаціоналу“ та унеможливила війну. Але, що будуть німецькі соціалістичні демократи робити, як німецькі війська підорвуть паря або пруські жовніри нападуть на француських пролетарів? Правда, Бебель у 1870 році сидів у в'язниці, одначе нині нема в нього відваги перед пруською тюрмою. Німецька соціалістична демократія збуржує Бебеля, Бебель став ревізійністом та кличе замість: Пролетарі всіх країв, єднались! — пролетарі всіх країв, мордуйте ся!“ — Бебель, мотивуючи своє внесення, серед оплесків на німецьких лавах полемізував із Ерве: — Ерве заявляє, що вітчизна є вітчизною наукової класи та вітчизною обходиться пролетаря. Се взагалі ще питання, до кого вітчизна належить. Ціле наше культурне життя розвивається на основі матірньої мови. Кожний народ, що терпить під чужим пануванням, з цілою своєю силою піднімається до боротьби за волю, забуваючи про всі свої інші цілі. Німецькі мілітарні круги одіають із великим заінтересованем антимилітарну пропаганду серед французької армії, бо дезорганізоване військо має силу притягаючу для могутнього ворога. Німецька соціальна демократія — так закінчив Бебель свою промову — поборює мілітаризм кожного дня, одначе вона не дозволяє себе спонукати до таких кроків, які могли би пошкодити цілій партії.

У справі колоніальної політики предложено конгресови дві резолюції. Перша, зредагована делегатами голандськими, признає взагалі конечність і косенність колоній, осуджує теперішню методу колонізаційну, як капіталістичну, та домагається від соціалістичних послів енергійного поборювання дотеперішнього невідільництва й визиску в колоніях. Друга резолюція осуджує в принципі всяку колоніальну політику та жадає її поборювання. Перейшла резолюція друга, а то голосами Шведів, Норвежців, Румунів, Польків та інших національних делегацій, котрі або не мають власної держави або котрих держави здебільшого не мають ніяких колоній. За те перша резолюція, за якою голосувала більшість Англіяців, Американців, Французів, часті Німців, перепала.

В справі еміграції й іміграції робітників прийняв конгрес по довшій дискусії в комісії та на повнім засіданні ось таку резолюцію: Іміграція й еміграція є проявами невідлунними від суті капіталізму, так само як недостача праці, надпродукція, дрях пожива робітників. Конгрес не бачить способу против еміграції й іміграції в виняткових зара-

дженнях, а з'осібна в обмежуванню свободи перенесення. За те конгрес уважає обовязком робітничих організацій боронити ся против обниження житєвої стони масовою іміграцією нез'організованих робітників, а з'осібна штучним спровадженням стрейколомів. Конгрес домагається ся — для іміграції: 1) виключення від іміграції тих робітників, котрі стоять із підприємцем у контрактівім відношені, та всіх тих, котрі відбувають подорож на чужий кошт; 2) законного унормованя максимального часу праці; 3) скасування всіх обмежень, виключаючих деякі народи й раси та унормованя закона про видалення чужинців, — для еміграції: живої агітації професіональної, поучення публічної опінії про справдішній стан еміграційних відносин, охорони робітників перед визиском із боку агентів і еміграційних бюр“.

НОВИНКИ.

Чернівці, 29. серпня 1907.

Справоздання наших послів. Ріжні киринички троюдають наряд проти наших послів, що нехтують народом, бо не стають перед своїми виборцями. Супроти сих кланет подаємо до відомости загалу, що рада державна збере ся наново аж за шість неділь і що всі наші послі стануть доти перед своїми виборцями. Посол Василько явив ся вже перед виборцями в Кимполунзім повіті а дальші справоздання мусьт відложити на пізніше, бо на домагане лікарів мусьт лічити ся із горляного катру в Смс. Посол Пігуляк мусьт теж для поратования свого тяжко захитаного здоров'я вийхати на конечний відпочинок у гора. Посол Лукашевич явив ся перед своїми виборцями в кількох місцевостях, а тепер відбуває курацію в санаторії в Кошові. Посол Семака відотхнувши трохи в Солці скликав уже своїх виборців до Кіцмана і до Садагурі. Та саме зробить сими днями посол Спинул, що вже ставав перед виборцями в кількох громадах черновецького повіту. Панове виборці повинні проте мати стілько обачія, що й послі потребують хоч трохи відпочинку, і най будуть певні, що всі вони стануть перед народом ще нім пічне ся нова сесія ради державної, не тільки для того, щоби розв'язати нікчемні кланети киринички, але щоби здати справу із своєї роботи і набрати з народу нової сили до дальшої тяжкої борби.

Із товариства православної шляхти. На загальних зборах тов. православної шляхти на Буковині, які відбули ся 15. серпня 1907. в „Народнім Домі“, явили ся майже всі православні інтелігенти міста і чимале число членів з провінції. Збори отворив голова товариства о. сов. конс. М. Галіп, витаючи в довній бесіді всіх присутних та заохочуючи їх щирими словами до витривалой праці для добра і розвитку товариства. З великим жалем сконстатовав дальше бесідник сумний факт, що декотрі члени нашої суспільности відносять ся до згаданого товариства не зовсім прихильно, уважаючи тов. шляхти за безпотрібний витвір певної групи людей, які хотять внести між наше сільське населення роздор, ділячи селян на шляхту і мужицтво. „На сі закиди — говорив бесідник — можемо відновити тільки тим, що не витворюємо між нашим сільським населенням щось нового, а хочемо задержати тільки те, що вже існує і готове кожної хвили унасти жертвою ромулаторської агітації. Шляхотцким називаємо товариство тому, що гуртують ся в нім члени, які кладуть вагу не тільки на шляхотність роду, але і то головню на шляхотність душі та підірають всякі добродійні народні стремління. Наше товариство причиняєт ся чимало до організації українського православного населення і дає своєю інституцією — дівочою бурсою — про добре виховане православних дівчат, які мають буги пізнішого головним чинником в семейнім житю і мають причинити ся до культурного дивгнення нашого народу. Се була-б наша кертична робота і сям шляхом ступаючи визнаю кожного православного Русина вступити до нашого товариства і дбати о його розвиток“. По сих виводах о. сов. конс. Галіпа вибрали загальні збори на председателя пана Н. р. д. Влада, який закінчив свою промову слідуючими словами: „Я старав ся злучити братів до праці на добро шляхотних дівчат. Так як досі так і на далі буду підіраяти товариство ділом і радою. Дарую для сего товариства поки що мій дім а з часом буду старати ся долучити до него даром і другу половину будинку“. Сю заяву і так вже заслуженого члена прийняли збори гримками оплесками до відома. По верієкованню протоколу з попередних загальних зборів уділив председатель слово касієрови тов. п. І. Воробкевичеві. На підставі точного справоздання представляє ся стан каси ось як: Приход за рік 1906/7 вносять 3954 К 16 сот., розходи 3954 К 34 сот. По уділенню абсолютної касієрови слідувало справозданне секретаря товариства Ізидора Цуркановича. В своїм справозданню звернув секретар увагу зборів на те, що товариство не могло в сім році займатися організацією на провінції як слід, бо було заняте справами дівочого інститута. По уділенню абсолютної секретарови приступили збори до вибору нового відділу, в який увійшли слідуючі панове: проф. Теоф. Бриндзан, власт. пос. Н. р. д. Влад, упр. рент. уряду Іван Воробкевич, о. сов. конс. М. Галіп, надуч. Д. Пігуляк, акад. маляр Н. Івасюк, проф. Н. Ісепенко, проф. Панько Клим, краєв. інсп. О. Попович, надуч. Н. Синюк, канд. філ. С.

Цурканович. Яко заступники відділових увійшли пп.: уч. Іванович Сив., уч. Кавуля Юр., о. Кадлюк Юр., о. Лаза Григ., надуч. Шербановський Юр., госп. Цента Юр. Дальше рішили збори на внесення проф. Ісепенка одноголосно виготовити для товариства портрет Н. р. д. Влада за його великі заслуги коло тов. а на внесення проф. П. Кліма іменовано заслуженого члена о. сов. конс. М. Галіпа членом почитним товариства православної шляхти на Буковині. На внесення п. Юр. Центи вислали збори нашим послам подяку за їх старанне коло уділення субвенцій. До жіночого комітету увійшли Ви. пані: Галіп, Бриндзан і Ісепенко, а яко заступниці п-на Пап і п-на Ільницька; також ухвалено вислати сям паням подяку за їх труд в році 1906/7. По вичерпанню дневного порядку заключив збори председатель Н. р. д. Влад. — Сов. конс. М. Галіп, голова, канд. філ. З. Цурканович, секретар.

Справлене похибки. В посліднім числі в новинці про п. Щедрович-Ганкевичеву зайшла немила похибка. Замість родила ся „підданій“ має бути південній Росії.

Оповідстки, іменования і т. п.

Народне віче в Довгополі відбуде ся в неділю 1. вересня під голим небом. *Комітет.*

Великий народний фестин устроюють з нагоди віча п. посла Ілії Семаки Русини з Садагурщини дня 1. вересня 1907 р. з співаним і танцями в огороді народнім в Садагурі з такою програмою: 1. Від години 12. до 2. поп. відбуде ся справозданне Ви. п. посла Ілії Семаки в сали Шматніка. 2. По справозданню величавий похід до огорода під проводом знаної музики Цімблерів з Садагурі. 3. Забава в салим огороді з танцями і розличними забавками як почта, колесо щастя і т. д. В разі непогоди відбуде ся забава в сали Шматніка. Вступ на забаву від інтелігенції 1 К., міщани платять 40 сот. а селяни 20 сот. Добрі і смачні перекуски і напитки можна набити в буфеті. Сям запрошує ся нашу інтелігенцію як також братів міщан і селян, щоби своїм прибутем на наш фестин звеличили пародну забаву. *Комітет.*

Конкурси. При дирекції гр.-ор. реалігійного фонду в Чернівцях є вільне місце управителя помічного уряду в IX. ранзі, евентуально канцелярийного оціняла в X. ранзі і канцеляриста в XI. ранзі. — Розписаний конкурс на чотири стипендії з гр.-пр. реалігійного фонду по 160 К річно, які будуть надані бідним ученикам гр. пр. вищої школи реалігійної в Чернівцях Буковинцям гр.-пр. віри. Подання заосмотрені в метрику, свідоцтво приналежности, останнє свідоцтво шкільне та убожества, треба вносити через шкільну дирекцію до краєвого правительства найдальше до 1. жовтня 1907. — При гр.-пр. вишій школі дівочій в Чернівцях буде з початком року шкільного 1907/8 обсаджено місце учителя гр.-пр. реалігій з рускою мовою викладовою. Річна плата 2.200 кор. буде по 15 літах вдоволяючої служби в характері дефінітивного учителя підвищена на 2.400 кор. Крім того прислугує учителеви 6 п'ятилітних додатків по 200 кор. Відповідно заосмотрені подання до кр. приналежности треба вносити в приписаний дорозі службовий до 20. вересня 1907.

МАЛИЙ ФЕЙЛЕТОН.

Никнуть тни, зорі гаснуть і ділоий ранок сходить — в гори, мила, гон на шпиль в царство вихрів і свободи!

Ах, далеко? Бори, кручі? Що на тебе скажуть люде? Сьмій ся, мила, я з тобою і мое кохання буде!

Тиж зо мною! І де міп та, щоб вернула нас з дороги, щоб серця сповнила наші тню вагання й треноги?

В гори, в гори! Там на шпиль, де ревуть вітри холодні, ми зависнемо як птахи над самим краєм безодні.

Тай з вітрами пустим смуток — най сліду по нім не стане! — і, обнявшись, будем ждати, поки зійде сонце ранне.

Ворохта, 7. серпня 1906.

Стефан Вільшанський.

РУСКА НАСА © РУСКА НАСА

тов. зареєстроване з ограниченою порукою в Чернівцях.

Одинока свого рода українська фінансова інституція на Буковині. — Приймає вклади щадливі і опроцентує їх на 5%. — Пай вносить 40 К і платимо 6% вписове 2 К. — Родимці! Хай клич „свій до свого“ відісе ся голосним відомомом по цілій Буковині і най кожний, що почуває себе щирим патріотом-Українцем складає свої опадности в „Рускій Касі“.

Приєднуйте нам нових членів! Дирекція.

Ціна оголошень за одноразове їх поміщення: Ціла сторона 80 К., $\frac{1}{2}$ сторони 60 К., $\frac{1}{3}$ стор. 40 К., $\frac{1}{4}$ стор. 20 К., $\frac{1}{5}$ сторони 10 К., $\frac{1}{10}$ сторони 5 К., $\frac{1}{20}$ сторони 2 К. 50 с. — Анонси обчислює ся після об'єму місця не після малого тексту.

ОГОЛОШЕННЯ.
За рубрики: Надіслані і Оголошення редакція не відповідає.

При кількоразових або при річних замовленнях, значний опуст.
Дрібні Оголошення малим друком (petit), числять ся по 4 с. від слова.
Належностей за анонси марками поштовими не приймає ся.

Книгарня і антикварна 161 2-2
Якова Кофлера
в Заліцях

порукає свій багато асортований
Склад зошитів шкільних
із рускою написю для Буковини,
як також різні шкільні книжки і дру-
ки по найдешевших цінах.

Зарядом шкіл дає ся великий процент.

Г. ФАЙЛЕС

усувач нагнітон

Чернівці,

ул. Руска ч. 8.

153 (—) 19/7

Я, АННА ЧІЛЯГ

вишлювала мого на 185 см довге „Loreley“-волосе через 14 місячне уживане помади яку я сама винайшла. Помада та є одиноким средством проти випадання волоса, скріплює цибульки волосеві, прискорює поріст, ділає успішно на поріст бороди і вусів і по короткім вже уживаню привертає волосю на голові і бороді натуральну полискуючу барву; охороняє також перед передчасним сивінем, та удержує молодий буйний волос аж до пізної старости.

Я ніколи не казала того що лісі панове, яким корінь волосовий нидіє, будуть коли мали волос на голові; однак там де корінь волоса не зовсім замер, моя помада ділає дуже успішно так що в короткім часі росте волос у панів і у пань; успіх запевнений.

Кождий може своє волосе аж до пізної старости утримати довге і густе як лиш буде уживати помади винаходу пані Анни Чіляг. Ніже инше средство не посідає тільки поживних частий для волоса як помада Анни Чіляг, яка собі вже здобула світову славу, бо панів і панове по короткім вже її ужитю ледво одного слоїка, осушгнуги позжадані успіхи; випадане волоса вже по кількох днях устає а новий волос під-ростає. Тисячі листів з признанем переконують цілий світ і лиш правда увінчає успіх.

В послідних літах появляє ся багато виробів на поріст волоса. Ростуть они як гриби по дощи, та сейчас зникають, а навики лиш правда добре держить ся, бо реклама, пусті обіцянки і вимушуване не вдіє нічо — треба доказати правду успіхом. Тим паням котрим волосе випадает не вистарчає лиш поручити але треба кінче від Анни Чіляг помаду спровадити най о її діланю і успіху самі наглядно пересвідчать ся; моя фірма, яка існує вже 25 літ дає повну за поруку за успіх.

Ціна одної коробки 1, 2, 3 і 5 зр.

Висилає ся шоденно за попереднім надісланем належності або з посилплатою до всіх місцевости в цілїм світі.
Висилка впрот з фабрики з відки також належить замовляти.

Анна Чіляг, Відень,
I. Graben Nr. 14.

Головний склад в Чернівцях у Шміда і Фонтіна, Дрогерія улица Головна (Енценберга).

Кк О о Л л Е е С с О о

майже нове

дуже дешево на продаж. Близше: Друкарня „Р. Раді“ Чернівці,
ул. Петровича ч. 2.

13—?

Працуйте і щадіть!

Вкладки ощадности на 4%

приймає

Товариство взаїмного кредиту

„ДНІСТЕР“

стовариш. зареєстров. з обмеженою порукою у Львові.

Кождого дня (в годинах урядових перед полуднем можна кожду вкладку назад відобрати.

Позички уділяє Товариство „Дністер“ на 6 проц. за інтабуляцією; на кошта покрити дахівками на 5 проц. Силату розкладає ся на 10 до 15 літ; при 30 ратах піврічних виносить рата амортизаційна (на капітал і відсотки) 5 кор. 08 сот. від кождих 100 К., позички.

Парцелянти на купно землі можуть в „Дністрі“ получить позички під догідними услівями.

Членами можуть бути тільки члени обезпечені в „Дністрі“.

З зисків уділив „Дністер“ на публичні добродійні ціли квоту 37.275 корон.

Стан 31. грудня 1906:

вкладки	2,561.541-81 К	позички уділені	2.512.635-62 К
уділи членські	193.659-52 „	цінні папери	138.534-20 „
ф. резервовий і инші	37.338-07 „	льокації	267.364 04 „

Купуйте землю при парцеляциях.

Ще послідний раз

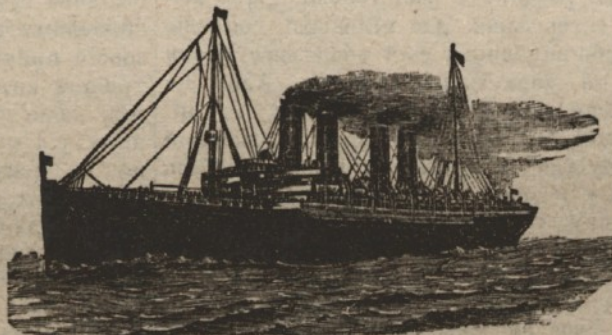
упоминаю всіх тих Панів які свого часу побрали календарі „Рускої Бесіди“ в розпродаж з літ 1904—1907 а до сеї пори не вирівнали за них належності, аби на сего першого с. е (1. вересня 1907) **безпрочно** се зробили; в противнім разі най вибачать, але я свої претенсії стягну судовою дорогою, яка за собою потягне і кошта.

3 пов. Іван Захарко.

В 6 днях до Америки,

Переїзд подорожних до

Канади і Аргентини

109 (67—104) н. с.

жадайте поясненя

Напишіть лиш карту кореспонденційну до

Falek & Comp.

Гамбург, Raboisen 30 Amerikahaus.

Кореспонденция у всіх мовах.

СКЛАД ТОВАРІВ Б. БАЛЬТІНЕСТРА МОЛОДШОГО
Чернівці, улица Головна-Енценберга ч. 3.

Телефон ч. 301.

Самостійний склад в ц. к.

надвірних фабрик а іменню:

Рік заложеня 1873.

Фабрики обуви: Антона Чанека у Відни, Ф. Л. Попера в Хрудімі.

Фабрики капелюхів: І. Генрика Іти у Відни, Осипа Піхлера і Сивів в Грацу.

Порукає новоспрова-

джені артикули як:

Краватки англійські, та тукраєві, найліпші у найновіших красках і фасонах.
Біле для панів і хлопців під гарантією, ковнярики, маншети, паньчохи, шкаринтки.
Шпанки для пань, панів, дівчат і хлопців послідна новість.
Діточа конфекция для дівчат і дітей, суєнки, жакети, мантії, загортки і до того чепці.
Черевники для туристів, до ліса і гірські (Bergsteiger) і ці-жежки під гарантією.

Конфекция мужеска. Тирольські ковнярики від дощу, англійські загортки, камизельки, шкаринки жакети, до польованя, автомобілів і т. п.
Черевники для дам, панів, дівчат і дітей, найліпші Chevreaux, Boxcalc, найліпші американські ортопедичні еорки, черевники домові.
Парасолі для пань, панів і дітей — від дощу і на прохід, гарантія на оден рік.
Артикули до подорожи. Найліпші тукраєві і заграничні.

Найбільший вибір англійських коців до подорожи і плахт. Палички з ручками із срібла або із звичайним, послідна новість. Рукавички Glace із оленевої шкіри, Chair, найліпшої сорти „Fonwa“ „Dents“ і т. п.
Склад спідного біля др-а Ламана і правдиве Єгерівске. Червуки, мила, шітки до голови, убраня, зубів, убір на во-лосе, всякі артикули ішпортові.
Зброя. Револьвери, рушницї, артикули до похованя, всяка амуниця.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні товариства „Руска Рада“ в Чернівцях під зарядом Івана Захарка.

За редакцію відповідає: Віктор Строїч.